EBÜ’L-KÂSIM EL-KASRÎ

Evliyânın büyüklerinden. Ebü’l-Kâsım el-Kasrî (radıyallahü anh), hicrî 3. asrın sonları ile 4. asrın başlarında yaşamıştır. Cüneyd-i Bağdadî hazretlerinin talebelerinin önde gelenlerindendir. Devamlı sûrette başı öne eğik dururdu. Sebebini sordular. Şöyle anlattı: “İlk zamanlarda açlığa sabrederdim ve haftada bir defa yimek yerdim. Birgün cinlerden birisi, gelip, bana selâm verdi. Selâmını aldım, ama

kendisini göremedim. Hergün gelip bana selâm verirdi. Birgün kendisine “Seni görmeyi istiyorum. Bana görünsen ne olur?” dedim. Çok güzel yüzlü bir kimse olarak bana göründü. Kim olduğunu sordum: “Müslüman olan cinnîlerdenim. Senin gibi, nefsinin arzularına muhalefet eden, açlığa sabreden, dînin emirlerine uymakta ve yasaklarından sakınmakta gayretli olan birini gördüğümüz zaman, kendisine muhabbet eder, selâm veririz” dedi. Kendisiyle aramızda tam bir muhabbet ve dostluk hâsıl oldu. Bana ba’zı şeyler de öğretti. Birgün kendisine “Gel! Mescide beraber gidelim” dedim, “İnsanların bulundukları yerde seninle beraber bulunmamız münâsib değildir. Çünkü, seninle aramızda ba’zı konuşmalar olur. İnsanlar, senin birisiyle konuştuğunu anlarlar. Fakat beni göremedikleri için senin hakkında uygun olmayan şeyler söylerler.

Senin için fitne olur” dedi. Ben de “En geri safta otururuz. Hiç kimse fark etmez” dedim. Mescide girip oturduk. Cin, “Bu insanları nasıl görüyorsun?” diye sordu. “Ba’zılarını uykuda, ba’zılarını yarı uyanık ve ba’zılarını da tam uyanık görüyorum” dedim, “İnsanların her birinin başları üzerinde duranları görüyor musun?” dedi. “Hayır” dedim. Gözlerimi sığadı. Her insanın başı üzerinde bir karga bulunduğunu gördüm. Kargalardan ba’zıları, üzerinde bulunduğu kimsenin gözlerini kanatları ile kapatmış idi. Ba’zıları sadece duruyor ve ba’zıları da üzerinde bulunduğu kimsenin gözünü; ba’zan kapatıyor, ba’zan açıyordu. “Bu ne haldir?” diye sordum. “Sen Kur’ân-ı kerîmde okumadın mı? Allahü teâlâ Zuhruf sûresi 36. âyet-i kerîmesinde “Her kim, Rahmânın zikrinden göz yumarsa, biz ona şeytanı musallat ederiz. Artık bu, ona arkadaştır” buyuruyor. İşte insanların başlarında gördüğün şeyler, karga şeklinde şeytanlardır, insanların her birini gafletleri miktarınca istilâ etmiş, kaplamışlardır” dedi. O cin, bu şekilde bana gelir giderdi. Birgün açlığım tahammül edilemez hâle geldi. Normal âdetime göre, yemek yememe daha dört gün vardı. Yanımda bulunan ekmek kırmalarından bir parça yedim. Açlığım yatıştı. Dostum olan o cin gelerek selâm verdi. Fakat bu sefer görünmedi ve “Biz, açlığa ve dînin emir ve yasaklarına uymaya devam etmekteki sabrından dolayı sana dost olmuş idik. Fakat sen, o ekmek parçasını yemekle sabrı terk etmiş oldun” dedi. Ondan sonra da bir daha yanıma gelmedi. Bu hâlime üzüldüğüm için, devamlı olarak başımı önüme eğiyorum.”

1) Nefehât-ül-üns (tercümesi) sh. 294